

عنوان مقاله:

اثر پراکندگی اراضی بر کارایی فنی (مطالعه موردی: شهرستان اهواز)

محل انتشار:

دوازدهمین کنفرانس تخصصی ملی اقتصاد کشاورزی (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

پهناز ناظرانی - دانشجوی دکتری رشته اقتصاد تولید کشاورزی دانشگاه تبریز

فرزانه حسنی دیارجان - دانشجوی دکتری رشته اقتصاد تولید کشاورزی دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

پراکندگی اراضی کشاورزی یکی از مهمترین موانع توسعه کشاورزی می باشد. پراکنده بودن اراضی کشاورزی به وضعیتی گفته میشود که در آن کل زمین زراعی متعلق به یک زارع به صورت قطعات مختلف در مناطق مختلف یک روستا قرار گرفته اند. بنابراین هدف اصلی از این مطالعه بررسی ارتباط بین پراکندگی اراضی و کارایی فنی در شهرستان اهواز بوده است. نتایج این مطالعه نشان داده است که ارتباط بین پراکندگی اراضی و کارایی فنی یک ارتباط منفی و معنادار است. به عبارت دیگر با افزایش تعداد قطعات کشاورزی میزان کارایی فنی کشاورزان کاهش مییابد. بنابراین به منظور افزایش کارایی فنی کشاورزان در منطقه بایستی از طریق حمایت از فرآیند یکپارچگی اراضیبا اعمال مشوق هایی برای کشاورزان و اعطای تسهیلات کم هزینه، مانع از خرد شدن اراضی از راه ارائه تبصره هایی در قانون ارث و تعیین حد بهینه قطعات زراعی در هر منطقه و همچنین تعویض زمین های پراکنده خصوصی با زمین های یکپارچه دولتی مانع از خرد شدن و قطعه قطعه شدن مزارع کشاورزی در منطقه شد.

کلمات کلیدی:

پراکندگی اراضی، کارایی فنی، یکپارچگی اراضی، اهواز

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1798423>

